

скука и еснафското им самодоволство. Находчиво разкрива тяхната социална принадлежност, като я допълва с обилна семантика от исторически и културен характер. Последните редове на незавършения „Идалго“ представляват диалог между дъщерята на дон Турибио – Асунсион, и един чужденец. В думите на Асунсион звучи несъгласието на Димов със стереотипните образи на Испания, които ни представят деформираните идеи за една страна, обладана от рицари, разбойници, тореадори, андалуски циганки и фламенко.

Накрая искам да подчертая, че както Испания е била за Димов една голяма любов, така и тя също не го забравя. През 1991 г. в Кралската ветеринарна академия се провежда конференция на тема „Ветеринарните писатели“, на която академик Висенте Серано Томе отделя място в изказването си на следата, която оставя Димитър Димов като учен и писател.

Освен това в центъра на Мадрид се намира една от малкото паметни плочи в столицата, пред която на 25 юни тази година, на самия ден на 100-годишнината от рождението на автора, бяха поставени венец и букети цветя от българската общност и бе представена официално първата книга с преводи на испански език на произведенията му с испанска тематика.

В деня на 100-годишния юбилей от рождението на Д. Димов
Мадрид, 25 юни 2009